

prin următoarele cuvinte lucrarea marelui nostru slavist: « Cartea de care ne ocupăm este dedicată acestei extrem de importante descoperiri pentru istoria românească. Prin îngrijirea cu care e scrisă, prin metoda cuprinsului, ca și prin frumoasele condiții grafice, face multă cinste studiilor slave, neglijate pînă acum peste măsură în România ». C. Jireček relevă faptul că lucrarea cuprinde o analiză minuțioasă a celor trei cronici și că: « textele sînt editate într-un mod ce poate servi ca model »¹, menționînd apoi că sînt însoțite de o traducere românească, precum și de note amănunțite și două facsimile.

Merită să fie menționat faptul că C. Jireček, cunoscînd preocuparea intensă a lui I. Bogdan de a scoate la lumină izvoarele de bază ale istoriei noastre și, desigur, considerîndu-l ca cel mai indicat om de știință din România care să ducă la capăt o acțiune atît de importantă, în încheierea recenziei scria: « Ne permitem să ne exprimăm o dorință: ar fi bine ca oamenii din regatul României să se gîndească cît mai degrabă la editarea unui « Codex diplomaticus », care să corespundă cerințelor timpului. Cele mai multe documente slavone moldovenești și muntenesti sînt împrăștiate în atît de multe publicații, încît utilizarea acestora este mult îngreunată. Probabil că multe sînt încă nepublicate. Natural, colecția trebuie să fie completă, iar textele singulare trebuie să fie colaționate exact cu originalele și n-ar trebui uitat nici indicele. O asemenea acțiune ar deveni baza unui nou avînt pentru cercetările istorice din țară »².

Continuîndu-și activitatea pe această linie, care corespundea unei imperioase necesități și nivelului de dezvoltare a științei istorice din țara noastră, I. Bogdan caută mai departe și descoperă noi cronici pe care le publică închinîndu-le maestrului său V. Jagić, sub titlul *Cronice inedite atîngătoare de istoria românilor* (București, 1895, IX + 205 p. + XIX facsimile), întregind publicarea izvoarelor narrative.

Recenzînd lucrarea, care prezenta o importanță deosebită nu numai pentru istoria poporului nostru ci și pentru slavistică în general, V. Jagić scria: « Profesorul Bogdan din București a avut, fără îndoială, noroc în descoperirea unor noi izvoare de texte importante pentru istoria României. Este de la sine înțeles că, cu fiecare descoperire nouă pe care el o face, se largesc cunoștințele noastre despre literatura slavonă din evul mediu, căci aceste izvoare scrise sînt redactate mai ales în slavona bisericească, care a fost timp îndelungat organul bisericii și culturii românești »³. Și, mai departe, releva faptul că la publicarea izvoarelor slavone în București autorul a reușit să obțină foarte frumoase rezultate din punct de vedere tipografic, estetic și critic, ceea ce servește științei și întăririi relațiilor cultural-istorice între popoare⁴.

A. I. Iațimirski, în studiul *Die ältesten slavischen Chroniken moldauischen Ursprungs. Eine Untersuchungen über die Redaktionen und kritik der Texte*⁵,

¹ AfslPh, t. XV, 1892, p. 82; CL, an. XXVI, nr. 8, 1892, p. 689.

² AfslPh, t. XV, 1892, p. 91; CL, XXVI, nr. 8, 1892, p. 693; vezi și scrisoarea lui C. Jireček din 17. II. 1889, apud I. Lupăș, *I. Bogdan*, p. 32.

³ AfslPh, t. XVIII, 1896, p. 287.

⁴ *Ibidem*, p. 288.

⁵ În AfslPh, t. XXX, 1909, p. 481—532.